

stupování práv majitelů dílčích dlužních úpisů podle citovaných zákonů pro nedostatek společného zastoupení upraveného (§ 1 zákona ze dne 24. dubna 1874, čís. 49 ř. zák.), nýbrž jde tu o nárok zvláštní odvozovaný z provedeného již řízení se společným opatrovníkem rekurentkou, pro niž již příslušný peníz podle řízení toho podle § 1425 obč. zák. byl složen. Poněvadž řízení opatrovnícké bylo již podle svrchu uvedeného provedeno, nároky proti zmíněným osobám nezakládají se na poměru plynoucím přímo z povahy dílčích dluhopisů, pro který právě zákony ze dne 24. dubna 1874, čís. 48 a 49 a ze dne 5. prosince 1877 čís. 111 ř. zák. byly vydány a udánlivý nárok na náhradu škody nespadá již v obor pohledávky z dluhopisů (§ 1 zák. čís. 49/1874 ř. zák.), nýbrž tvoří samostatný nárok náhradní uplatňovaný rekurentkou. Proto neplatí tu ustanovení § 9 prvý odstavec zákona čís. 49 ř. zák. a jest ponecháno rekurentce, by si svá udánlivá práva, pokud nesouhlasí se složenou částkou k soudu, provedla pořadem práva. Není tedy rekurs opodstatněn a nebylo mu vyhověno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 16 nesp. říz. lze si v nesporném řízení do potvrzujícího usnesení rekursního soudu stěžovati k nejvyššímu soudu jen, je-li tu patrný rozpor rozhodnutí se zákonem, nebo se spisy, anebo stala-li se zmatečnost. Toho jest si stěžovatelka vědoma, neboť opírá dovolací rekurs do potvrzujícího usnesení rekursního soudu o zřejmou nezákonnost. Avšak nejvyšší soud, přezkoumaj napadené usnesení a řízení mu předcházející, neshledal důvodu stěžovatelkou uplatněného a proto dovolacímu rekursu jakožto bezdůvodnému nevyhověl.

Čís. 7359.

Byla-li pohledávka eráru zajištěna záznamem podle dvorského dekretu ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., nelze ji při rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost přikázati ku hotovému zaplacení, nýbrž dlužno peníz na ni připadající uložit na úrok až do právoplatného rozhodnutí pořadem správním.

(Rozh. ze dne 30. září 1927, R I 569/27.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal p r v ý s o u d v knihovním pořadí eráru pohledávku 38.763 Kč 43 h s úroky, úhrnem 50.238 Kč 69 h a poukázal vymáhající věřitelku a knihovní věřitelku, jež vynesly odpor proti přikázání této pohledávky, na pořad práva. R e k u r s n í s o u d vyhověl rekursu knihovní věřitelky potud, že ji odkázal s odporem na pořad správní. D ů v o d y: Knihovním výtahem pozemkové knihy obce D. jest zjištěno, že knihovní vložka č. 1207 v D., která v této exekuční věci byla vnucenou dražbou

prodána, v době od 19. ledna 1919 až do 23. listopadu 1920 byla ve knihovním vlastnictví Karla V-a a že dne 20. listopadu 1920 k žádosti berního úřadu v D. zaznamenáno bylo právo zástavní za pohledávání finančního eráru 38.783 Kč 43 h. Spisy okresního soudu v D. o tomto knihovním zápisu jest zjištěno, že toto zaznamenané zástavní právo týče se pohledávky finančního eráru dle kontovního listu 1526 a II za Karlem V-em v D. na daních 38.783 Kč 43 h splatných dne 1. ledna 1919. V tomto dražebním řízení berní úřad v D. přihlásil v knihovním pořadí záznamu tohoto práva zástavního celou pohledávku 38.783 Kč 43 h s úroky z prodlení. Jelikož jde o zaznamenané zástavní právo k zajištění státních daní, není zapotřebí ospravedlnění záznamu zástavního práva ve smyslu §§ 60, 61 knih. zák. a neplatí pro tento případ ani ustanovení § 228 ex. ř. (srov. Komentar zur Exekutionsordnung Dr. Neumann 1909, 1910, str. 672). Pozemkovou knihou jest tudíž zjištěno, že bernímu úřadu přísluší zástavní právo k zjištění pohledávky za Karlem V-em (§ 1476 obč. zák.). Prvý soudce proto právem rozvrhovým usnesením bernímu eráru přiznal pohledávku přihlášenou v knihovním pořadí. Stěžovatelka v první stolici při roku o rozvrhovém jednání proti tomuto přikázání ohlásila odpor »z důvodu, že vtělená pohledávka týká se Marie V-ové, která nebyla knihovní vlastnící domu čp. 717, nikoliv bývalého vlastníka Karla V-a«. Odporu tomuto nelze jinak rozuměti, než že stěžovatelka tím tvrdí, že pohledávka za Karlem V-em, k jejímužto zajištění bylo zaznamenáno zástavní právo, bernímu eráru vůbec nepřísluší. Rozhodnutí této otázky závisí na zjištění sporných skutečností, které mohou býti zjištěny pouze pořadem správním. Soud rekursní proto podle § 231 odst. 3 ex. ř. změnil napadené usnesení, jak shora uvedeno.

N e j v y š š í s o u d k dovolacímu rekursu knihovní věřitelky změnil napadené usnesení v ten rozum, že se změnou rozvrhového usnesení eráru přikázaná pod C 11 ve vložce č. 1207 zaznamenaná a celkovou částkou 50.238 Kč 69 h z obou polovin vydražené nemovitosti přiznaná pohledávka přikazuje eráru jen pod tou podmínkou, a v té míře, když a pokud bude pravoplatným rozhodnutím příslušného úřadu správního uznána, a že se nařizuje, by 50.238 Kč 69 h bylo po dobu, až bude o této pohledávce ve správním řízení pravoplatně rozhodnuto, uloženo na úrok, jenž se pod touž podmínkou a v téže míře jako jistina přikazuje eráru.

D ů v o d y:

Stěžovatelka opírá dovolací rekurs především o tvrzení, že žádost berního úřadu v D. o záznam knihovního práva zástavního pro pohledávku 38.783 Kč 43 h s úroky z prodlení ze dne 20. listopadu 1920 nebyla doložena podle §§ 94 a 21 knih. zák. údajem, kdy byl doručen platební rozkaz, na který se žádost odvolává, pokud se týče údajem, proti komu byl vydán platební rozkaz, a že proto záznam neměl býti povolen a že vada ta nebyla napravena ani do vydání rozvrhového usnesení. Proti tomuto stěžovatelčinu tvrzení sluší vytknouti, že stěžovatelka

vznesla podle protokolárního zápisu o rozvrhovém roku odpor proti příkázání pohledávky, o kterou jde, z důvodu, že se tato pohledávka týká Marie V-ové, která nebyla vlastnící prodaného domu, a že se netýkala bývalého vlastníka tohoto domu Karla V-a. Uvádí-li tedy stěžovatelka nyní dále, že v této věci řízení ani není dosud ukončeno, ježto svého času byly podány rekursy ve správním řízení, které dosud nejsou vyřízeny, jde v podstatě o novotu ve třetí stolici nepřípustnou a může dovolací soud podle §§ 213 a 231 ex. ř. přihlížeti jenom k obsahu a rozsahu odporu vzneseného při rozvrhovém roku. Z tohoto rámce, jak je zjevno z doslovu, se však vymyká tvrzení, že se záznam zástavního práva nestal řádně. Ostatně stěžovatelka se nemůže dovolávat spisů o povoleném záznamu — nehledíc k tomu, že se jich dovolává teprve v dovolacím rekursu — neboť tyto spisy nejsou oněmi v § 214 ex. řádu uvedenými spisy, podle nichž jest učiniti usnesení o rozvrhu. Dále míní stěžovatelka, že berní úřad neučinil vůbec ničeho ani při rozvrhovém roku, z čeho by se dalo souditi, že jeho rozhodnutí je ve příčině zaznamenané pohledávky pravoplatné, že naopak ona byla poukázána na pořad správního práva, že tedy, nebylo-li podmínek pro posouzení, zda jde o pravoplatné usnesení správního úřadu, či nikoli, neměly nižší soudy požadovanou částku bernímu úřadu ihned přikázati ku zaplacení, nýbrž měly podle zásady § 221 ex. ř. přihlížeti ku řečené, prý na základě nedostatečných dokladů zaznamenané pohledávce jako ku pohledávce s odkládací výminkou a že ji měly uložit na úrok až do času, kdy o ní bude rozhodnuto pravoplatně ve správním řízení. Těmto vývodům nelze upřít opodstatněnost. »Dotyčným nařízením politického úřadu« podle dvorského dekretu ze dne 18. září 1786, čís. 577 písm. c) sb. z. s. lze rozuměti toliko pravoplatné rozhodnutí příslušného úřadu správního o jsoucnosti a o výši zajištěného nároku. Slovy »proto nepotřebuje žádného dalšího spravení«, jak se praví ve dvorském dekretu ze dne 24. října 1806, čís. 789 sb. z. s., má býti pouze řečeno, že v takových případech je záznam spraven, jakmile příslušný úřad správní rozhodl o zaznamenaném nároku, a že není zapotřebí spravení soudní cestou. Tímto rozhodnutím je zaznamenané právo podmíněno a, pokud se tak nestalo, lze při rozvrhu nejvyššího podání přihlížeti ku záznamu pouze podle zásad platných podle § 221 ex. ř. pro pohledávky s odkládací výminkou, pohledávku nelze přikázati ku hotovému zaplacení, nýbrž sluší peníz na ni připadající uložit na úrok až do času, kdy nastane výminka, totiž až do pravoplatného rozhodnutí správním pořadem. Ustanovení § 228 ex. ř. vztahuje se pouze na záznamy, jež dlužno podle § 41 písm. c) knih. zák. spraviti sporem nikoli však i na případy, kde není zapotřebí takového spravení. Předpis § 210 ex. ř. neplatí, jde-li o záznam pohledávky, o jejíž jsoucnosti a výši nebylo ještě rozhodnuto.

Čís. 7360.

Byl-li dlužník povinen k odevzdání věcí anebo zaplacení peněz, jest vymáhajícímu věřiteli volno, by navrhl exekuci ku vydobytí peněžitého plnění, třebas byl před tím navrhl exekuci odevzdáním věcí, jež však